

nen som helhed ud fra den betragtning, at selv om konventionen ikke indeholder en fuldt ud tilfredsstillende løsning af spørgsmålet om bilæggelse af tvister hidrørende fra traktaters ugyldighed, må den i øvrigt betragtes som et så vigtigt led i bestræbelserne for at kodificere og videreudvikle folkeretten, og den må forventes at kunne få en så stor betydning i praksis for det traktatretlige forhold mellem staterne, at man burde indtage en positiv holdning til konventionen på konferencen og derved medvirke til dens vedtagelse. I sin stemmeforklaring angående konventionen som helhed fremhævede den danske delegation imidlertid, at det fortsat er den danske regerings opfattelse, at alle tvister angående traktaters ugyldighed burde kunne henvises til bindende afgørelse af et upartisk organ på begæring af enhver af parterne, og at den omstændighed, at konventionen kun i begrænset omfang afgiver hjemmel for tvungen bilæggelse af sådanne tvister kunne forventes at ville influere på regeringens endelige stillingtagen til konventionen.

Konventionen står åben for tiltrædelse af alle stater, der er medlemmer af De forenede Nationer eller en af særorganisationerne og af enhver anden stat, som af FN's generalforsamling indbydes til at deltage. Den vil træde i kraft, når den er ratificeret eller tiltrådt af 35 stater. Hidtil har følgende stater deponeret deres ratifikations- eller tiltrædelsesinstrumenter hos De forenede Nationers generalsekretær:

Argentina
 Australien
 Barbados
 Canada
 Den centralafrikanske Republik
 Grækenland
 Italien
 Jamaica
 Jugoslavien
 Lesotho
 Marokko
 Mauritius
 Mexico
 New Zealand
 Niger
 Nigeria
 Paraguay
 Philippinerne
 Spanien
 Storbritannien
 Sverige
 Syrien og
 Tunesien

II. Danmarks ratifikation.

Danmark undertegnede traktatretskonventionen den 18. april 1970. Det må anses for ønskeligt, at Danmark ratificerer konventionen i betragtning af, at den udgør et betydningsfuldt led i bestræbelserne for at kodificere og videreudvikle folkeretten, og på grund af den betydning den må forventes at få i praksis for det traktatretlige forhold mellem staterne.

I forbindelse med Danmarks ratifikation af konventionen er det hensigten at tage et generelt forbehold gående ud på, at over for lande, som tager forbehold helt eller delvist med hensyn til bestemmelserne i art. 66 om tvungen bilæggelse af tvister vedrørende traktaters ugyldighed, ophør m. v., anser Danmark sig ikke for bundet af de bestemmelser i kap. V med hensyn til hvilke den i art. 66 fastlagte bilæggelsesprocedure ikke vil finde anvendelse som følge af forbehold fra andre landes side. Formålet med et sådant forbehold vil være at afskære andre lande fra at påberåbe sig de i konventionen omhandlede ugyldighedsgrunde over for Danmark, medmindre de er villige til at følge konventionens bestemmelser om bilæggelse af tvister. Hidtil har to lande, Syrien og Tunesien, taget forbehold over for bestemmelserne om bilæggelse af tvister, og en række lande har gjort indsigelse over for disse forbehold. Et generelt forbehold fra dansk side som nævnt foran vil overflødig gøre speciel indsigelse mod forbehold af den nævnte karakter.

III. Konventionens indhold.

Angående konventionens enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

I præamblen understreges det bl. a., at grundsætningerne om frivilligt samtykke og god tro og reglen om pacta sunt servanda (traktater skal holdes) er almindeligt anerkendte, og det bekræftes, at tvister vedrørende traktater ligesom andre medlemfolkelige tvister bør bilægges ved fredelige midler og i overensstemmelse med retfærdighedens og folkerettens principper. Der henvises endvidere til de folkeretlige grundsætninger, der indeholdes i FN-pagten, og det bekræftes, at den folkeretlige sædvanerets regler fortsat vil være gældende for forhold, der ikke omfattes af konventionens bestemmelser.

Konventionens tekst består i øvrigt af 85 artikler opdelt i 8 kapitler, samt et tillæg om tvungen mægling i tvister vedrørende traktaters ugyldighed, ophør m. v.

Kap. I (art. 1-5) indeholder bestemmelser om